

Publiquem integrament el discurs efectuat per qui era llavors alcalde de Salt, Jaume Torramadé, en motiu de l'acte de nomenament d'en Ramon Torramadé com a "Fill adoptiu de la Vila de Salt" l'any 2007, i que per raons d'espai no es va poder incloure a l'edició de la revista a ell dedicada.

Amigues i amics,
Qualsevol celebració és motiu de satisfacció, si és pel nomenament d'un fill predilecte —una filla, com va ser fa molt pocs dies— o d'un fill adoptiu del municipi que n'ets alcalde, doble motiu d'alegria; si afegeixes que qui rebrà el premi és un familiar proper, imagineu-vos el grau de joia que avui sento.

Aquesta, des d'un punt de vista subconscient, és una manera de demanar-vos disculpes perquè per més que ho he intentat avui no seré la persona equànime, justa, equilibrada que sempre procuro ser, avui m'haureu de disculpar perquè els meus colors i sentiments són molt clars i no pretenc amagar-los ni dissimular-los.

Tant el dia de la M. Rosa Puig i Dalmau com avui tinc l'intima convicció que més que fer-vos una distinció a vosaltres —que també- en realitat ens estem donant un premi als saltencs, a nosaltres mateixos. No sou vosaltres —no ets tu- qui heu d'estar agraïts, sinó nosaltres, per disposar de persones com vosaltres. Us convertiu en exemples pel conjunt dels ciutadans i ciutadanes, fins i tot malgrat la vostra voluntat, perquè sé que mai heu fet res perquè us sigui reconegut. Heu fet —has fet el que has fet- perquè hi creies, i si no, de cap manera ho hauries fet. Per tant, qui avui té sort i pot estar molt content és el poble de Salt, perquè té un representant escollit de la manera més democràtica i representativa possible, del qual se'n sent orgullós. I ho proclama de la manera més solemne que sap fer, en un acte de reconeixement, en el nostre teatre i davant del públic més exigent, la mateixa ciutadania de Salt.

Fa set anys, en aquest mateix

escenari rebies el premi Tres de Març de l'any 2000. Aquests darrers dies he estat llegint què vaig dir en aquell acte. Era el meu primer Tres de Març i tot era una novetat per mi. Estic content que, malgrat que han passat set anys, avui puc tornar a repetir paraula per paraula allò que vaig dir. No és immobilitisme —tu no m'ho perdonaries mai- és ser conseqüent amb la línia marcada i responsable amb el discurs.

Però abans de repassar-ho t'haig de dir que m'he exprimit el cervell buscant una paraula —un sol mot, com tu diries- que et defineixi. Hi he donat moltes voltes: responsable, sincer, treballador, solidari, tossut, lluitador, compromès... totes elles —i moltes d'altres- reflecteixen parts de la teva manera de ser, però no són la paraula. Per fi, aquesta tarda, crec, i dic crec perquè parlar d'una certesa absoluta davant teu seria gairebé irreverent, l'he trobada. Ets **AUTÈNTIC**. Sí, autèntic de cap a peus, ets així, tal com raja i la teva principal virtut és aquesta. No admets girs ni dobles, no admets falsedats ni tampoc rancúnies, no ets tots els papers de l'auca però ets capaç de ser l'auca entera si això beneficia a qui més ho necessita. Tampoc no vull dir que no ets transigent, tot el contrari, el que vull dir és que no ho admetràs mai com un element per acontentar algú. Quan ho ets és perquè penses que és el millor pel bé comú dels ciutadans, però la transigència no és mentida sinó afabilitat, comprensió, respecte per la diversitat i d'una o altra manera, segurament per la via laica, l'estimació per l'ànima —o si t'agrada més- l'essència de l'ésser humà.

El meu discurs de l'any 2000 feia referència a alguns aspectes biogràfics que avui no vull deixar de repetir i amb les mateixes paraules d'aquell moment. Deia:

"En Ramon Torramadé. Comprendreu que em

resulta difícil fer una semblança del guardonat d'enguany. La coincidència de cognoms no és casual. No puc discernir clarament on comença el personatge que homenatgem i on s'acaba el meu oncle. O a la inversa. No has tingut una vida fàcil. Una infantesa feliç trencada per un tribunal militar que amb un judici sumaríssim d'aquells de l'època va arrabassar la vida del teu pare, la vida d'una persona que el seu delictes va ser exercir de mestre d'Estanyol i ser fidel a la república, t'ha marcat d'una forma que només gent molt especial pot assumir. Lluny de venjances estèrils vares superar aquesta, i d'altres circumstàncies, per convertir-ho en quelcom positiu. No sé separar el fuster de la persona que ha lluitat per la cultura catalana i per Salt des de diferents posicionaments. A la teva manera. Amb esperit de servei. Ets amic dels teus amics i també dels teus detractors. Has portat a la pràctica allò en el que creies, sense importar-te la crítica o les circumstàncies adverses. Ningú podrà dir mai que no has estat conseqüent amb les teves idees. Poden agradar més o menys, però són les teves, de ningú més. El teu esperit inconformista t'ha forjat d'una manera única que fa que siguis escoltat per tothom, i t'has guanyat el respecte general. A la teva manera lluites per un Salt millor, i com deia un portaveu en el Ple municipal que va acordar el teu nomenament: ets una persona que quan presentes un problema aportes a la vegada una solució. I això és d'agrair. Deixa'm que et digui que encara que en grups o postures polítiques diverses, em sento

Fotos: Jofre Ferrer

avui és un pas més en la teva trajectòria. Salt no havia escollit mai

orgullós de pertànyer a la mateixa família. No sé si és l'alcalde o el nebot qui et diu aquestes paraules, no m'importa gens, però és com ho sento i no he trobat millor marc per dir-ho". I així acabava l'any 2000. Però

un fill adoptiu, i com tu bé saps és un municipi complex i exigent. És un poble que no admet mitges tintes. Avui, Ramon, el poble t'està dient moltes gràcies, de tot cor, i no et demana res més que seguir essent tal com has sigut els darrers vuitanta anys. Quants te'n queden ningú ho sap, però si fem cas als antecedents familiars, tens corda per estona i per donar moltes lliçons a unes quantes noves fornades de saltencs i saltenques. Des d'un punt de vista personal t'agraeixo que no deixessis que caigués en l'oblit la nostra història familiar, que sense la teva valentia hauria quedat en un racó obscur de guerra i postguerra –me'n sento orgullós–; també t'agraeixo que amb total discreció i llibertat m'hagis ensenyat el valor de treballar

pels altres sense esperar res a canvi; t'agraeixo que argumentis les teves idees amb total honestetat i noblesa malgrat que els punts de vista puguin divergir i que de posar-los en comú ens en puguem enriquir; i especialment t'agraeixo l'esperit de servei que ha impregnat tota la teva vida, tota la teva existència i que has comunicat a familiars i amics com un perfum propi de la teva manera de ser. Com li deia fa uns dies a la M. Rosa, gràcies Ramon. Salt et deu moltes coses –tu mai ho reconeixers–, jo com a alcalde tampoc mai més en faré referència, però en el fons del nostre cor –de tots els que estem aquí– ho sabem i t'ho agraïm.

Jaume Torramadé i Ribas
Alcalde de Salt (1999-2007)

Evocació

En un extens món, complet i complex, es troba un punt en la seva geografia amb un Salt habitat per tants i tants habitants, uns rellevants i coneguts, i altres que a la vegada de ser importants han estat ignorats, però tots ells han marcat història, la història saltenca.

El constructor, l'ebenista, artista, escriptor, facultatiu, ensenyant, obrer o empresari entre els molts altres que han existit, han posat les bases d'un Salt modern que s'ha col·locat a l'alçada de les circumstàncies, servint-se de les noves tècniques i orientacions pedagògiques dels temps actuals.

L'ésser humà, dirigit per la seva ment, amb una consciència en la direcció de les seves accions, és autor i actor a la vegada de múltiples intervencions, tant en l'àmbit psíquic com en el tècnic i corporal. Cadascuna de les persones actuants, compleix una o més missions en què se sent més inspirat i més apte.

El pensament i la reflexió per a la corresponent realització donen fruit quan van acompanyats d'una sòlida voluntat en l'obtenció d'un triomfant èxit.

De poc serviria un treball que no fos

planificat abans i realitzat després, si no anés acompanyat d'un projecte qualificat, ja que la improvisació i la turpitud enterboleixen aquella obra prevista i prometedora.

En Ramon Torramadé ha estat un saltenc que, fort en la seva identitat, ha reunit "saber" i actuació i ha emprès un camí cultural divers segons la matèria que es proposava tractar; tant es troba en discussions polítiques com socials, sempre amb la seva idiosincràsia i força, posant l'accent en allò que considerava necessari i útil en la societat, especialment la saltenca a la qual pertanyia. La seva persona actua després de la reflexió, exposant la seva estudiada opinió i dóna compte d'uns ideals per ell contundents i fiables.

La cultura d'en Ramon no es limita en la vessant anímica i espiritual, sinó que el seu intel·lecte el va conduir també cap a un treball manual quan, en actiu, es guanyava les garrofes en el seu treball laboral del disseny de la fusta.

Aquella autoformació personal treballada amb fortalesa d'esperit és una de les seves característiques obtinguda amb el desig del conèi-

xer i l'obrar en conseqüència.

La seva enèrgica personalitat, unida a una àmplia cultura i incansable actuació, el fan mereixedor d'un sincer reconeixement i ser comptat entre els éssers importants en la història de Salt.

Maria Rosa Puig i Dalmau
(Filla Predilecta de Salt)

